

Ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὸν κῆπον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε προσθέσει στρατὸς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ χαρεμίου, καὶ τινες τῶν ληστῶν διεσκορπίσθησαν ἐντὸς τοῦ κηπού.

Οὐελβελὲς καὶ ἡ Οὔσκουη, περίτομοι, κατέφυγον τότε ἐπὶ ὑψηλοῦ δένδρου, ἐκτείνοντο τοὺς κλῶνας του ἐπὶ γειτονικῆς στέγης, ἐπὶ τῆς δποίας οἱ δύο δραπέται μετὰ πολλοὺς ἄγωνας κατώρθωσαν νὰ μεταβῶσι. Καὶ ἐλευθερώθησαν τέλος, ἥκολούθησαν τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου εὑρίσκεντο καὶ αἱ οἰκίαι των, ταξιδεύοντες ἀπὸ στέγης εἰς στέγην.

Ἡ νῦν ἡ τοῦ ζωφρᾶ, καὶ τὸ κονάκιον τοῦ Μπόιβαδα ἔκειται τὸ ἔπειρον ἔχον τῆς πόλεως. Οἱ δύο φυγάδες περιεπλανήθησαν μέχρι πρωΐας, ἡγουμένην τοῦ Βελβερὲ καὶ κανονικούς τὰ τῆς ὁδοῦ.

Ἡδης οἱ ἀλέκτορες ἀνήγγελον τὴν προσέγγισιν τῆς ἡδοῦ, ὅτε ἡ Οὔσκουη, παρὰ τὸ πυκνὸν ἔπειρον, ἀνεγύρισε τὸ δῶμα τῆς πατρικῆς οἰκίας, εἰς ὃ μεταβάντες ἀνέμειναν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, σχεδιάζοντες τὸν αἰρίδιον τρόπον δι' οὗ θὰ παρουσιάζοντες εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους γονεῖς τῆς.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις, συμφωνήσαντες τέλος, κατήθυσαν εἰς τὸν κατώνα τῶν δύο γερεντῶν.

Ο Τορὸς ἀχεὶρα καὶ ἡ Πράκτη ἀμπλᾶ, ἡγεύπνησαν δῆμην τὴν νύκτα, πικρῶν θρηνοῦντες. Εἴγον μάζει τὰ τρομεῖα συλλαντά τὴν ἐπίδρουμην δῆλον. τοῦ Κέλ-Χαλίλ, τὴν ὑπ' αὐτῷ ἀπαγωγὴν τῆς θυγατρός των, καὶ τὸν ἀλύπητον δραμένον τοῦ Μπόιβαδα, ἐκ τοῦ δποίου μόλις τὸν διέστασεν ὁ στρατός. Ἀνελογίζοντο τὴν παντελὴ καταστροφὴν τοῦ μονογενοῦς τέκνου των, δι' ὅπερ τόσας ἔτρεφον γλυκείας ἐλπίδες, καὶ ὡραῖς, ἔξηντημένοι, ἐσίγων, ἀπέναντι ἀλλήλων καθῆμενοι, με κατά-ηρα τὰ χεῖλα καὶ δακρύθρεκτα τὰ πρόσωπα.

Αἴρηντος ἡ θύρα ἡγείθη, καὶ παρουσιάσθη ἡ Οὔσκουη μετὰ τοῦ Γιορδάνη τσορμπατζῆ. Οἱ δυστυχεῖς γέροντες, παρὰ μικρὸν ἔξπειρον ἐπὶ τῆς μεγάλης χρῆμας καὶ μαθόντες τὰ συμβάτα συνεχήρησαν καὶ ηὔλεγχησαν ἐξ δλης ψυχῆς τὴν τρέλαν τοῦ ντελῆ-Γιορδάνη, δυστὶς ἀρήσας πρὸς τὸ παρόν τὴν Οὔσκουην νὰ κρυῆ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, μετέβη δπως ἐξοιλανύντα μετὰ τοῦ, διότι αὐτὴ, καίτοι διασωθεῖσα, δὲν ἦταν ἐπειδὴ κινδύνου, μηδὲν μακρύνειν νὰ μένῃ διὰ παντες κεκρυμένη.

Μεταδόξες δύεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μπόιβαδα, ἐξήτησε παρ' αὐτοῦ τινὰς στρατιώτας δπως συλλάβῃ μετ' αὐτῶν τὸν Κέλ-Χαλίλ, καὶ ἐλευθερώσῃ τὴν δηθίνην ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγθεῖσην ἀγαπητὴν τοῦ Οὔσκουην. Ο Δερβὺς-βέης, θυματάς τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν ἔργητην ἀφωνίαν τοῦ χριστιανοῦ, οὐ μόνον τῷ παρεγγρήσεν δι' τοῦ ἐζήτει, ἀλλ' ἐξ περισσοῦ καὶ κρήματα τῷ προσέφερε, πνέων μένεα κατὰ τοῦ γενιτάρου.

Ο Βελβελὲς, ἀπελθὼν εἰρὺ τὸν Κέλ-Χαλίλ παρὰ τινὶ χωρίῳ, εἰς ἡμέρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Σεβαστείας, καθήμενον ὑπὸ σκιὰ δένδρου μετὰ τῶν συντρόφων του, καὶ διασκεδάζοντα παράδοξον διεσκεδάσιν. Ἐπὶ κορμοῦ ἐτέρου δένδρου εἶχε δεδεμένον χωρικὸν τινὰ χριστιανὸν, καὶ ὑπ' αὐτὸν παῖς τῆς ἀκολούθιας αὐτοῦ ἡνάπτε μετρίαν πυράν μέλουσαν βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν νὰ καύσῃ τὸν ἀτυχῆ μετὰ τοῦ δένδρου.

Ο ντελῆ Γιορδάνη, ἔφριξεν ἐπὶ τῇ ὡμότητα τοῦ τέρατος καὶ εἶχε μὲν ἀκύρωτον πορειῶν περὶ ληστῶν, ἀλλ' ἡ πραγματικότης διάπορων πρέξενε ἐντύπωτον. Ἐκρύψε τοὺς στρατιώτας τοῦ ἐντὸς τοῦ δάσους, καὶ μένος προσέληρησε ποδὸς τὸν Χαλίλ, ὑποδεχθέντα αὐτὸν προσύμως, καὶ δλον καταγοντευμένον ἐξ τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς καθ' ἥν, ἐαν οὐδὲν ἀλλο καὶ ὠρθωσε, ἀρῆκε τσύλλιχεστον ἡμιθανῆ τὸν ἔχθρόν του. Ο Βελβελὲς ἐξέφρασε τότε τὸν διακαῆ πόθον τοῦ νὰ καταταχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συμμορίαν του, δηλῶν, δητὶ ἀνέκαθεν ἡτθύνετο κλίσιν πρὸς τὸ ἐπέγγειλα τοῦτο.

Ο Κέλ-Χαλίλ μετ' ἐνθυσιασμοῦ ἀπέδεχθη τὴν πρότασιν καὶ δε τὸ χριστιανὸν νεοσύλλεκτό του τῷ ἀνηγγειλεν δητὶ ὑπὸ τὸ πλησίον βουνοῦ θὰ διήσχετο ἐντὸς δλίγου στρατὸς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ίδιου Δερβὺς-βέη πρὸς σύλην του ἐρχόμενος, καὶ ουνεθύλευσεν αὐτὸν τὸν στείλη τοὺς σωματοφύλακάς του, ἔπως παραφυλάζεντες πυροβολήσωσιν αὐτοὺς ἀνυπόπτους ἀπὸ τοῦ ὄψους τοῦ βουνοῦ, δ γενίτσαρος ἐπεισθῇ καὶ ἐπεμψε παρχρῆμα τοὺς ὑπ' αὐτὸν, παρχρῆλλων νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν ἀμα ὡς ἐνεργνίζετο δ ἐχύρος, δπως μεταβῇ καὶ ὁ δῆσος.

Ἄμα ἔμειναν μόνοι, δ Βελβελὲς ἐποίησε νεῦμα εἰς τοὺς

ἐν τῷ δάσει κεκρυμμένους στρατιώτας του, εῖτινες ἐπιπεσόντες τότε κατὰ τοῦ ἀνυπόπτου ληστοῦ, τὸν ἐδέσμευσαν, καὶ ἀπολύταντες τὸν βατανίζομενον χωρικόν, ἐπέστρεψαν εἰς Σεβαστείαν καὶ ἐκεῖ, παρέδωσαν τὸν συλληφθέντα κακοῦρην εἰς τὸν ἔκαλλον ἐκ γαρᾶς Δερβὺς-βέην, ἀναγγείλαντες συγγέρων, δητὶ ἡ κόρη ἐλευθερωθεῖσα μετηγέθη εἰς τὸν οῖκον τοῦ ἐλευθερωτοῦ της. Καὶ ἐπειθεῖσαν τοῦτο οἱ στρατιώται, φιλοδωρηθέντες προτηγαμένως ὑπὸ τοῦ /ριστιανοῦ, διὰ τῶν κρημάτων ἄπειραν δύστει δ Μπόιβαδας.

Καὶ ἐπειτα;

Βένε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπωμεν;

Τὴν ἐπομένην Κυριακήν, διάξιτιμος Γιορδίκ-τσορμπατζῆς, ἐτέλει τοὺς γάμους μου μετὰ τῆς νεοφωτίστου Ναρθένας (1), πρὸς γενικὴν πάντων εὐχαριστησιν. Διότι, ἡ Ἑγαστὶς αὐτῇ, μαχρὺν τοῦ νὰ δυστρεπτησῃ πλέον τοὺς τώρους, ίκανονοιηθέντας, ήτο, διὰ μὲν τὺς δύο εἰνεῖς του θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας των, προσαποκτώσης μίαν ἐπὶ ψυχὴν, διὰ δὲ τοὺς ἀρμενίους ἀνέλπιστον εὐτύχημα, ἐν φιλεπιπτικῷ σημείῳ εἰχον περιέλθει τὰ πράγματα.

Δέγεται, δητὶ ἐδύνετον πέρας τὰ κατορθώματα του ντελῆ Γιορδάνη, ἀποφεύσαντος νὰ διαμείνῃ πλέον μονίμως Γιορδίκ-τσορμπατζῆς· καὶ οὕτω, ἡ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον βεσκηνισθέσας ὑπὸ αὐτοῦ κορωνία τῆς Σεβαστείας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρωτέραν αὐτῆς κανονικὴν ἡλιθιότητα.

ΠΗΝΕΑΟΠΗ Ν. ΝΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΗΘΗ ΙΤΑΛΙΚΑ

Ἡ Ἰταλία, λέγει δ. κ. Φῆλιξ Ναρζού ἐν τῷ προσφάτως ἐκδοθέντι ἀξιολόγῳ φιλογράμματί του, τῷ ἐπιγραφομένῳ: Ἡ Ἰταλία τῷ Ιταλῶν εἶνε ἡ χώρα ἡ πλέον πάσης ἀλληλεπιδρούσαντος ὅλων τῶν ἀλλαγῶν, καὶ ἐν τούτοις, ἡ ὀλιγώτερον ὅλων τῶν ἀλλαγῶν γνωστή. Πράγματι δὲ, τὰ παντοειδῆ ἀτομα, τὰ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις περιερχόμενα αὐτὴν, προσκολλώνται εύσυνειδήτως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ περιηγητικοῦ ἔργου των. Μὲ τοὺς δδηγοὺς ἀνὰ χειρας, πηγαίνουσι πανταχοῦ, βλέπουσι τὰ πάντα, ἐπισκέπτονται τὰ μουσεῖα, τὰ ἀνάκτορα, τοὺς περιπάτους· καὶ ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡ τρεῖς μῆνας ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἀσκησιν ταύτην, ἀπέρχονται εἰς τὰ ἴδια, πεπεισμένοι ὅτι γιγνώσκουσι τὴν Ἰταλίαν εἰς τὰ δάκτυλα. Λοιπόν! Ο κ. Ναρζού τοῖς λέγει: Δὲν ἡξερετε τίποτε περὶ Ἰταλίας· οὔτε τοὺς ἀνθρώπους της, οὔτε τὰ πράγματα της. Μόνον τὰ ἔξωτερικῶν συμμάτων εἰδούστε, μόνον τὰ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴν Ἰταλίαν, μὲ τὰς ἀσχημίας καὶ τὰς καλλονάς της, μὲ τὰ ἡθη τῶν κατατίτων της, δὲν τὴν εἰδατε διάλου. Αὕτη ἡ ἐσωτερικὴ Ἰταλία, μόνον διὰ μακροχρονίου ἐν αὐτῇ διαμονῆς καὶ ἐκτάκτου παρατηρητικότητος δύναται νὰ γνωσθῇ. Τὴν Ἰταλίαν λοιπὸν ταύτην, τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν πραγματικὴν, τὴν ἀληθῆ, δ. κ. Ναρζού προσεπάθησε νὰ τὴν γνωρίσῃ εἰς πάντας, εἰς τε τοὺς μηδέποτε πατήσαντας τὸ ιταλικὸν ἔδαφος, καὶ τοὺς ἐν ὀλιγῷ χρόνῳ περιελθόντας αὐτὴν.

Ἐν πρώτοις, δοσον ἀφορᾷ τὸ κλῖμα τῆς χώρας, τὸ τόσον ἐγκωμιαζόμενον, πρέπει νὰ ποιησωμεν πλεί-

(1) *Ονομα συνειθύζομενον ἐν Πόντῳ, καὶ ἔχον τὴν αὐτὴν σημασίαν μετὰ τοῦ ἀρμενικοῦ Οὔσκουη.

στας ὅσας ἔξαιρέστεις. Τὸ κλῖμα τοῦτο, ἐν γένει, ἔχει ἐν ἐλάττωμα· εἶναι ἀνώμαλον, καὶ ὑπόκειται εἰς ἀποτόμους μεταβολὰς. Ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν μεγάλων λιμνῶν, τὸ κλῖμα εἶναι γλυκὺ καὶ εὔκρατον, ἀλλὰ τὸ τῶν γειτονικῶν πόλεων εἶναι δυσάρεστον. Τὸ Τουρίνον, τὸ Μιλάνον καὶ ἡ Βολωνία, ἔχουσι χειμῶνας δριμεῖς. Ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπικρατοῦσιν οἱ βίσιοι καὶ δρυπητικοὶ ἀνεμοί, ἡ δὲ θερινὴ θερμότης τυγχάνει μεγάλη. Ἐν Πίση βρέχει διαρκῶς. Ἐν Βενετίᾳ, ἡ μεγάλη διώρυξ παγόνει κατὰ τοὺς ψυχροὺς χειμῶνας. Ἐν τῇ Λιγουρίᾳ, οἱ μεσημβρινοὶ ἀνεμοί τὸ θέρος εἰσὶν ἀνυπόφοροι. Ἐν Ρώμῃ τὰ καύματα εἰσὶ βαρύτατα καὶ ἀνυπόφορα, τὸν χειμῶνα δὲ ὅταν καταπέσῃ χιῶν, καὶ ψυχρὸς ἀνεμος φυσήσῃ, οἱ κάτοικοι ὑποφέρουσι τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὃσον σύδεν μέσον ἀμύνης ὑπάρχει κατὰ τοῦ φύχους οὕτε δάπεδον στρωμένον, οὕτε ἐστία, οὕτε παραπέτασμα· τὸ μέσον τῆς θερμάνσεως εἶναι τὸ χάλκινον πύραυλον, τιθέμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπιδρᾷ βλαπτικῶς εἰς τὴν ὄγειαν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν Νεαπόλει, καὶ ἐν Σικελίᾳ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ποιήσωμεν ἐπιφυλάξεις τινὰς ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὥραιον κλῆμα τῆς Ἰταλίας.

Τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ τῆς τόσον ἔγκωμιαζομένης καλλονῆς τῶν Ἰταλίδων. Ἐν γένει, καὶ ἑκτὸς ἔξαιρέσεων ἀρκούντως πολυαριθμῶν, λέγει ὁ συγγραφεὺς, αἱ Ἰταλίδες δὲν εἶναι ωρεῖαι. Αἱ Ρωμαῖαι ἴδιαι, εἰσὶ βραχεῖαι καὶ σωματώδεις· ἔχουσι βραχίονας καὶ ὕμους πελωρίου πάχους. Τὰ στήθη των εἰσὶ τοσοῦτον πλούσια, ὥστε αἰωνίως τὰς νομίζετε μητέρας αἴτινες βυζαντίουν τὰ τέκνα των. Τὰ μέτωπά των εἰσὶ στενὰ, καὶ καλύπτονται ὑπὸ κόμης μελαίνης καὶ πυκνῆς. Τὸ βλέμμα των καὶ τὸ μειδέλιμμα των σαρκικάς μόνον ἴδεας διεγείρει. "Ολως ἀλλοῖαι εἰσὶ, πράγματι, αἱ γυναικεῖς τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Βενετίας. Αἱ πρῶται ἔχουσι χάριν καὶ κομψότητα, δι' ὧν γοητεύουσιν ἀλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν εἶναι καλλονή. Αἱ γυναικεῖς τῆς Βενετίας ἔχουσι τὴν κόμην ζαυθήν, τοὺς ὄφθαλμούς κυανοῦς, τὰ ἔκρα λεπτὰ, βάθισμα ἴδιαζον, καὶ τρόπους ἐν γένει ἐλκυστικούς καὶ προκλητικούς, Ἀλλ' αἱ Βενετίδες μόλις δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν Ἰταλίδες. Εἶναι ἴδιαιτέρω φυλή. Οἱ ἔρως εἶναι ἡ μεγαλείτερά ἐνασχόλησις πάντος Ἰταλοῦ. Εἶναι τὸ μεγαλείτερον ἐλατάριον, τὸ σπουδαιότερον συμφέρον τοῦ βίου του. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἀκούει νὰ δημιλοῦν περὶ αὐτοῦ. Οἱ ἔρως εἶναι τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων. Οἱ Ἰταλίδες ἀρέσκεται πολὺ νὰ συνδιαλέγηται μετὰ γυναικῶν. Ἄγαπαὶ γὰρ τὰς βλέπει, νὰ ταῖς ὅμιλῃ, νὰ ταῦς ὄντων. Ἔγγυς αὐτῶν φαίνεται πάντοτε ὡς νὰ ἀναμένη, νὰ ζητῇ κατεῖ τι, μικρὸν ἢ μέγα. Ἐκ τούτου προέρχεται πληθὺς ἰθίμων, ἀτινα ἀλλαχοῦ θὰ ἐφαίνοντο παρέδοξα, δὲν στεροῦνται ὅμως οὕτε χάριτος οὕτε γοητείας. Ἀλλὰ διστυχῶς, τὸ γεγονός τοῦ θεωρεῖν τὸν ἔρωτα ὡς τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ βίου ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν μαλθακότητα τῶν ἥθων, τὸ ἔκτεινη λυμένον τοῦ χαρακτῆρος, καὶ τὴν οὐχὶ τόσον μεγάλην πρὸς ἐργασίαν προθυμίαν. Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ κλίσις τοῦ Ἰταλοῦ εἰς τὴν ὄκνηρίαν, εἰς τὸ far niente,

ἢ τις εἶναι ἐν τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ἔθνικοῦ χαρακτῆρος. Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει γεγονός, διὰ πάντας τοὺς μεσημβρινοὺς λαοὺς, οἵτινες, ὀλίγας ἀνάγκας ἔχοντες, διὰ μικροῦ κόπου θεραπεύουσιν αὐτάς.

Ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ πρακτικὴ φρόνησις ὑπῆρξεν πάντοτε αἱ ἀρεταὶ αἱ χαρακτηρίζουσαι τὸ ἵταλικὸν πνεῦμα. Εἰς τὰς ἀρετὰς ταύτας, κατὰ τὸν κ. Ναρζού, πρέπει νὰ προστεθῶσι δύο ἐλαττώματα: μίαν προφανῆ ἐπιστίαν, καὶ τὸ ἔξαιρετικὸν φιλύποπτον. Ἡ ὑποφία εἶναι ἀναπόσπαστος τοῦ ἵταλικοῦ αἷματος· εὑρηται ἐν διαρκεῖ ἔξεγέρσει. Ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ γεννᾷ τὴν ὑποφίαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ τε πτωχοῦ καὶ τοῦ πλουσίου, καὶ αἱ συνέπειαι μιᾶς ὑποφίας εἰσὶ φοβεραί. Ἡ ὑποφία εἶναι ἡ ἀφορμὴ ὅλων τῶν ρήξεων. Ὁ ἀνθρωπὸς τοῦ λαοῦ δισπιστεῖ πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, δισπιστεῖ πρὸς τοὺς δικαιοτάτους. Δὲν ἔχει καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν τρόπον, δι' οὐ ἀπονέμεται ἡ δικαιοσύνη. Προτιμᾷ νὰ δικάζῃ τὰς ὑποθέσεις του μόνος του, νὰ ἔχεικηται μόνος παρὰ νὰ καταμηνύῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Τοῦ ἐγκλήματος διαπραχθέντος, φεύγει, εὐχαριστημένος ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἔχθρον του τυχαίως. Τρέχουσιν ἀμέσως νὰ φέρωσι τὸν κουρέα, διὰς περιποιηθῆ τὸν πληγωμένον. Οἱ ιατρὸς θὰ παρέδιδεν εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸ ὅνομα τοῦ ἐνόχου. Οὗτος δὲ, κάμνει τὸν ἐν ἡξευρο κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον. Ἐὰν τύχῃ νὰ συλληφθῇ, ρίπτεται εἰς τὰ γόνατα καὶ ἀρχίζει τὰς δάκρυα καὶ τὰς παρακλήσεις, μετὰ τῆς ἀφελείας τῶν μεσημβρινῶν λαῶν, δι' οὓς δόφος καὶ τὰς δάκρυα δὲν εἶναι ἀντικείμενον αἰσχύνης. (1) Ἀλλως δὲ, δι' ἡ Ἰταλὸς, εἰς οἰανδήποτε καὶ ἀνἀγκη τάξιν, ἔχει τὰς δάκρυα του πολὺ εὔκολα.

Ἐν Ρώμῃ δύναται τις νὰ ἴδῃ ἀνδρας χέοντας θερμὰ δάκρυα, ἐπὶ τῇ ἀφηγήσει ἐνὸς διστυχήματος. Ἐν τούτοις, δὲν σημαίνει τοῦτο, ὅτι συγκινοῦνται περισσότερον τῶν ἀλλών. Ἡ συγκίνησις των παρέρχεται μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, μεθ' ἣς καὶ ἔρχεται. Ἡ μελαγχολία δὲν εἶναι τοῦ ἵταλικοῦ χαρακτῆρος. Μία ἐκ τῶν συνεπιῶν τῆς ταχείας συγκινήσεως, εἶναι καὶ ἡ εὐκολία τοῦ συγδέειν σχέσεις. Τίποτε δὲν δύναται νὰ ἔξισωθῇ πρὸς τὴν ταχύτητα, μεθ' ἣς ἐν Ἰταλίᾳ συνδέονται αἱ φιλίαι καὶ οἰκειότητες. Καὶ ἡ ἴδιότης αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἐν ἐν τῶν θελγήτρων, ἀτινα εὐρίσκουσιν οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι ἐν Ἰταλίᾳ. Μόνον, πρέπει τις νὰ δισπιστῇ ἡ φιλία, ὡς καὶ ἡ εὐαισθησία, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτη εἶναι πρᾶγμα λίγων κοινωνίας, αἱ ἀφέσεις τῶν ἀμφαριτῶν ἐκτιμῶνται πολὺ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ληφθεισῶν ἀφέσεων, εἴτε διὰ χρημάτων

Πρόκειμένου περὶ τῶν ἵταλικῶν ἥθων, ὁ συγγραφεὺς δὲν ἡδύνατο νὰ παραμελήσῃ ὅτι σχετίζεται πρὸς τὰς θρησκείας καὶ τῆς ἔκκλησίας. Τὰς κεφαλαῖα, ἀτινα ἀφιεροῦ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἵταλικῆς ζωῆς, εἰσὶ περιεργότατα, πρὸ πάντων τὸ ἀφορμῶν τὰς ἀφέσεις. Ἐν ἀπάσαις ταῖς τάξεις τῆς κοινωνίας, αἱ ἀφέσεις τῶν ἀμφαριτῶν ἐκτιμῶνται πολὺ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ληφθεισῶν ἀφέσεων, εἴτε διὰ χρημάτων

(1) Οἱ συγγραφεὺς ἐνταῦθα σφάλλεται, διότι δὲν συμβαίνει σύτω εἰς δλ· μεταξύ τοὺς μεσημβρινοὺς λαούς.

των, είτε δι' ώρισμένων ἔργων, κρατεῖται ἐν εἰδείς ἐμπορικοῦ βιβλίου. Αἱ γυναῖκες ἔχουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὥραιότατα βιβλία, μὲν γυνίας χρυσᾶς ἢ ἀργυρᾶς, καὶ ἐπὶ τῶν ἔξωφύλλων μὲ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῆς ἴδιοκτήτιδος. Ἡ νεωτάτη μαρκησία Τραζιμέν, διηγεῖται δισυγγραφεύς, ἐκέκτητο βιβλίον τῶν ἀφέσεων περιεργότατον, ὅπερ αὐτοβούλως ἄφηνε πρὸ τῶν βεβίλων ὄμματων. Ὅσακις ἀπέκτα μίαν ἄφεσιν, ἀμέσως τὴν ἐνέγραψε, μὲ τὸν ἀριθμὸν, μὲ τὴν ἡμερομηνίαν, καὶ τὸ αἴτιον, ἔγενα τοῦ ὅποιον τὴν ἔλασθε. Τὴν τελευταίαν φοράν καθ' ἣν ὁ κ. Ναρζού τὴν εἶδεν, ἡ εὐσεβῆς μαρκησία εἶχεν ἥδη οἰκονομήσει ἐκατὸν τριῶν ἑτῶν, ἐπτὰ μηνῶν καὶ δώδεκα ἡμερῶν ἀφέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ἵτο ἀκόμη νεωτάτη, μόλις εἴκοσι δύο ἑτῶν, εἶχε σκοπὸν ν' αὐξῆση τὰς ἀφέσεις της, μέχρις ὅτου ἡλικιωθῇ, εἰς πεντακόσια ἑτη. «Τοῦτο, ἔλεγε, θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῶν βασάνων τοῦ Καθαρτηρίου, καὶ θὰ μὲ εἰσαγάγῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Παράδεισον!»

Ίδού προλήψεις ἀληθῶς Ἰταλικαῖ!

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΝ ΙΒΡΕΑ, ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

«Ο μέγιστος τῶν τῆς συγχρόνου Ἰταλίας ποιητῶν, δ Καρδούτζης, ἔψαλεν:

— «Ἡ ἐλευθερία κρούει τὸ τύμπανον, καὶ ἀμέσως ἕξαφανίζονται ὃ τε μεσαίων καὶ αἱ ἀπόκρεω.»

Καὶ, ὡς πάντοτε, ὁ μέγας ποιητὴς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ο μεσαίων, μετὰ τῶν πυργωτῶν αὐτοῦ φρουρίων καὶ τῶν ζαυθῶν καὶ ἀεροεἰδῶν γαύντον πυργοδεσποιγῶν, τῶν πλανοδίων ἵπποτῶν καὶ τῶν φιλοδόξων ἀσπιδόφορων, τῶν αἰσθηματιῶν τρούνας δόρων καὶ τῶν ὄμῶν αὐτοῦ τιμαριωτῶν, εύρισκεται μόνον εἰς τὰ σιτόθροτα in folio, ἀτινα κείνται ἐσκονισμένα ἐν ταῖς θήκαις τοφῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ δὲν ζῆ, ὡς ἀπλὴ τις ἀνάμνησις, ἢ ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Κώστα καὶ τοῦ Τζιακώζα.

Καὶ αἱ ἀπόκρεω ἕξαλείφονται, παρέρχονται ἀγενιστρεπτεῖ. Ἡ πρόοδος ἕξακολουθεῖ — ἀμείλικτος, ἀκαταμάχητος, ἀσπλαχνός — χωροῦσα ἐν μέσῳ τῶν θυμάτων της. Οπόσα ποιητικαὶ παραδόσεις παρῆλθον, ὡς δὲν μένουσιν ἢ τὰ ἵχην ἐδῶ καὶ ἔκει, ὡσεὶ νιφάδες χιόνος διαλυόμεναι πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου!

Ἐν τῇ ἀπελπιστικῇ ταύτῃ καταστροφῇ τῶν παλαιῶν παραδόσεων, ἐφίπταται — μόνη ἐπιζώσα — ἡ δημοτικὴ παραδόσις τῶν ἀπόκρεω τῆς Ἰβρέας, ἥτις συγκρατεῖται στερεῶς εἰς τὰ παλαιὰ τοῦ Καστελλάτζου ἐρείπια

Ἡ ωραία καὶ ἰσχυρὰ Ἰβρέα διατηρεῖ μετὰ φιλοστόργου μερίμνης τὰς ἀρχαίας αὐτῆς ἀναμνήσεις· μετὰ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀγερώχου, δι' οὐ — κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους — ἔζεδίωξεν ἐκ τῶν ὄρέων της τοὺς ἀετοὺς τοῦ Καπιτωλίου καὶ ἐπάλασιεν εἰτα κατὰ τῶν βαρβάρων τοῦ Βορρᾶ, διετήρησε πάντοτε τοὺς σκάρλους καὶ τὴν μυλωθρόν της· ἐν τῇ ἀλ-

ληλουχίᾳ δὲ τῶν διαφόρων κυβερνητικῶν διατάξεων σύδεμία τυραννία ἡδυνήθη ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν εὐγλωττον διαμαρτύρησιν τῶν ἀπόκρεω τῆς Ἰβρέας.

Ἡ Ἰβρέα, σήμερον ὡς καὶ πάντοτε — καὶ ἔταν ἀκόμη τοῦτο ἡτο τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον — περιέβαλε τὰς ἔορτὰς τῶν ἀπόκρεω διὰ τοῦ ποιητικωτέρου τύπου τῶν πατριωτικῶν καὶ φιλελευθέρων αὐτῆς αἰσθημάτων.

Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀπόκρεω τῆς Ἰβρέας διαφωνοῦσιν οἱ συγγραφεῖς. Σοφὸς τις ἀρχαιολόγος διατείνεται... ἀλλ' ὅχι. «Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς ἀρχαιολόγους κεκλεισμένους ἐν ταῖς σκοτειναῖς αὐτῶν βιβλιοθήκαις μετὰ τῶν μυῶν.

Καὶ ἂς ἀκούσωμεν τὴν συγκινητικὴν τοῦ λαοῦ παράδοσιν.

Εἶναι δὲ ΙΔ'. αἰών.

Ο Αὐθέντης τῆς Ἰβρέας καταπιέζει τοὺς ὑπηκόους του, ὃν τὰς ὥραίας θυγατέρας ὑποβάλλει εἰς τὸ jus primae noctis. Υπάρχει ἐν τῷ χωρίῳ ὥραία καὶ ξανθὴ νεᾶνις, ἡ κόρη τοῦ μυλωθροῦ, ἣν οἱ συντοπίται ὄνομάζουσιν Ἀστέρα τῶν Ἀλπεων. Ο Αὐθέντης τὴν εἶδε... τὴν ἐπιθυμεῖ... τὴν θέλει. Καὶ λέγει εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς:

— «Ἄποψε θὰ μοὶ φέρης τὴν θυγατέρα σου· θέλω, ἐπὶ μίαν ὥραν, νὰ τὴν ἀνυψώσω εἰς τὴν τιμὴν τοῦ θαλάμου μου.

— Δύνεντα, — ἀποκρίνεται ὁ μυλωθρὸς, καταπίνων πύριγον αἰσχύνης δάκρυσ — εἰμὶ πρόθυμος εἰς τὰς διαταχάς σου. Σοὶ ζητῶ μόνον ἀναβολὴν μέχρις αὔριον. Αὔριον δὲ, ἐνδεδυμένην τὴν πολυτελεστέραν αὐτῆς ἐσθῆτα, θὰ δδηγήσω διδύος τὴν κόρην μου εἰς τὸν Αὐθέντην μου. Ανάμενε ημάς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἐνδόξου φρουρίου Σου!»

Η γυνὴ κατέρχεται σκοτεινὴ ἐπὶ τῶν ὄρέων, ἀτιναψοῦνται ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ μυλωθρὸς, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου εἰς τὰ ιερώτερα τῆς οἰκουγενείας καὶ τῆς τιμῆς του αἰσθήματα, συναθροίζει τοὺς ἐν δουλείᾳ καὶ αἰσχύνῃ ἀδελφούς του καὶ ἀφηγεῖται αὐτοῖς τὰ πάντα. Κραυγὴ φρίκης καὶ ὄργης ἐκρηγνύεται ἐκ τῶν γενναίων αὐτῶν στηθῶν.

— Πρέπει νὰ φονεύσωμεν τὸν τύραννον...

— Καὶ νὰ καύσωμεν τὸ φρούριον...

— Τοῦ λύκου φονευθέντας, πυρπολεῖται καὶ ἡ φωλεά του...

— Εἳς αὔριον!

— Εἳς αὔριον!

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

— Θάνατος εἰς τοὺς τυράννους!

***

Ανατέλλει ἡ πρωΐα.

Ο μυλωθρὸς ἀνέρχεται τὴν πρὸς τὸ φρούριον ἀνωφέρειν. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ θυγάτηρ, ἀφωνος ἐκ τῆς κιδούς, ἀλλ' ἀκτινοβολοῦσα ἐξ ἐπίδοσης. Εἰς τὰ πέριξ — ἐν μέσῳ τῶν θάμνων, σπισθεῖς τῶν βράχων — διαφαίνονται ποῦ καὶ που, μυστηριωδῶς, αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐν δουλείᾳ ἀδελφῶν της.